

А по стръмнинитѣ нагорѣ,
Пъхти и въ огънь цѣлѣ гори;
Най сетнѣ съ Божията воля
Достигна сини канари.

На върха вечъ като достигна,
Да си почини той сѣдна;
Къмъ югъ очитѣ си издигна
И видя родна си страна.

Открилъ е башино огнище,
Градътъ въ който се родилъ;
Гдѣ се научи за да ище
На нѣжна майка погледъ милъ.

Нещастний въ години млади,
Какви е прѣтърпялъ бѣди!
Какво не стори, що не даде,
Догдѣ да се освободи.

Въ ржцѣ хайдушки е изпадалъ
Нуждалъ сѣ гладенъ да стои;
Въ градски тъмници е страдалъ,
Желѣзни влачалъ букаи.

Защо? защото се увличалъ
Нещастнитѣ да отърве,
Безъ да го викатъ самъ е тичалъ,
За да имъ помощъ подаде.

Но врѣмето се промѣнява,
Свѣта еднакъвъ не стои;
Дъждътъ за всички прѣвалява
И поднебесата пои.

Като присждбата изпълне
Свободенъ взе той стана;
Да мисли кой пжтъ да пригърне
Въ мила бащина страна.

Обиденъ мжченикъ тогава,
Мжчителитѣ намрази;
Се мисли колчемъ ляга, става
Какъ може да ги порази.